

Начало > Предприемане на съдебни действия > Европейския съдебен атлас по гражданскоправни въпроси > Регламент „Брюксел I“ (преработен текст)
Регламент „Брюксел I“ (преработен текст)

Член 65, параграф 3 – Информация за това как съгласно националното им право да се определи действието на съдебните решения, посочени в член 65, параграф 2.

1. Какво представлява „уведомяване на трета страна“ в общ смисъл?

Според разпоредбите на членове 46 и 47 от Гражданския процесуален кодекс на Литва (*Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas*), трети страни може да предявяват, но може и да не предявяват самостоятелни иски по въпрос, който е предмет на спор.

Трети страни, които предявяват самостоятелни иски по въпрос, който е предмет на спор, могат да встъпят в производството само по тяхна собствена инициатива. Тези трети страни са независими участници в делото и не са на страната нито на ищеца, нито на ответника. Трети страни, които предявяват самостоятелни иски, може да се присъединяват към производството до момента на започване на устните състезания.

Трети страни, които не предявяват самостоятелни иски по въпрос, който е предмет на спор, могат да встъпят в производството на страната на ищеца или на ответника до момента на започване на устните състезания, ако решението по делото може да засегне техните права или задължения. Те могат да бъдат привлечени в производството и по обосновано искане на страните или по инициатива на съда.

Третите страни се уведомяват за делото, което е било образувано, и се канят да встъпят в производството пред литовски съд чрез призовки или уведомления, като им се изпраща също така копие на исковата молба. Според член 133, параграф 1 от Гражданския процесуален кодекс страните, които участват в дадено дело (в това число трети страни), се уведомяват чрез призовки или уведомления за датата и мястото на съдебното заседание или за отделни процесуални мерки. Уведомяването на трети страни за дадено дело обаче е задължение на съда, а не на страните; страните просто посочват в представяните от тях документи, че в производството трябва да бъдат привлечени и други лица.

Трети страни, които предявяват самостоятелни иски, имат едни и същи права и задължения с ищеца.

Трети страни, които не предявяват самостоятелни иски, имат същите процесуални права (включително правото на възстановяване на разходи) и задължения като страна, с изключение на правото да променят основанието и предмета на иска, да увеличават или намаляват размера на иска, да оттеглят иска, да признават иска или да постигат споразумение. Те нямат право също така да искат принудително изпълнение на съдебно решение. Трети страни, които не предявяват самостоятелни иски, не може да предприемат действия срещу интересите на страната, към която са били привлечени в производството.

2. Какви са главните последици от съдебните решения за лицата, които са получили уведомления като трети страни?

Участието на трети страни, които предявяват самостоятелни иски, прави възможно произнасянето по няколко свързани спора, касаещи един и същ предмет, в рамките на едно дело, като в такъв случай не може да се образуват последващи производства срещу трети страни, които са предявили самостоятелни иски (или такива трети страни не може да инициират последващи производства срещу същия ответник), тъй като спорът между въпросните страни по този конкретен въпрос се счита за разрешен. Ако дадено лице е било уведомено за възможността да встъпи като трета страна в текущо съдебно дело чрез предявяването на самостоятелен иск, но въпросното лице не е встъпило в производството, в бъдеще срещу това лице може да бъде образувано отделно производство във връзка със същия въпрос. Първото решение обаче не може да засяга правата и задълженията на лице, което не е встъпило в производството като трета страна.

Когато се произнася по дадено дело, съдът не може едновременно с това да се произнесе по правата и задълженията на трета страна, която не е предявила самостоятелен иск спрямо страна, с която тази трета страна има материалноправни отношения. Следователно съдебно решение по дело, в което участва трета страна, без да е предявила самостоятелен иск, не изключва завеждането на друго дело срещу третата страна, която е участвала в първоначалното дело, но не е предявила самостоятелен иск. В такъв случай обаче първото съдебно решение се ползва от зачитане на силата на пресъдено нещо; това ще рече, че ако има друго дело, в което участват същите страни (напр. дело за обезщетение), не е необходимо да се разглеждат обстоятелства, които са установени с окончателното съдебно решение по първото дело (член 182, параграф 2 от Гражданския процесуален кодекс).

Ако дадено лице не е било уведомено за възможността да встъпи като трета страна в текущо съдебно дело, независимо дали с или без предявяването на самостоятелни иски, или ако лицето е било уведомено, но не се е присъединило към производството, а със съдебното решение са засегнати материални права и задължения на въпросното лице, това може да бъде основание за преразглеждане на делото. Ако дадено лице не е встъпило в производството, по отношение на него въпросното съдебно решение обикновено не се ползва от зачитане на силата на пресъдено нещо.

3. Съществува ли обвързващо действие по отношение на правната преценка в главното производство?

Вж. отговора на въпрос 2.

4. Съществува ли обвързващо действие по отношение на установените факти, които третото лице не е могло да оспори в главното производство, например тъй като те не са били предмет на спор между страните?

Вж. отговора на въпрос 2.

5. Поражда ли уведомяването на трета страна действие, независимо от това дали третата страна е встъпила в главното производство?

Не. Съдебното решение по първото (главното) производство не може да засяга правата и задълженията на лице, което е било уведомено за производството, но не е встъпило в него като трета страна. Ако дадено лице не е било уведомено за възможността да встъпи като трета страна в текущо съдебно дело, независимо дали с или без предявяването на самостоятелни иски, или ако дадено лице е било уведомено, но не се е присъединило към производството, а със съдебното решение са засегнати материални права и задължения на въпросното лице, това може да е основание за преразглеждане на делото.

6. Засяга ли уведомяването на трета страна отношенията между третото лице и насрещната страна на уведомяващата страна?

Вж. отговора на въпрос 2.

Член 75, буква а) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, в които трябва да бъдат подадени молбите по член 36, параграф 2, член 45, параграф 4 и член 47, параграф 1

В Литва това е Апелативният съд на Литва (*Lietuvos apeliacinis teismas*).

Член 75, буква б) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва решението по молбата за отказ за изпълнение съгласно член 49, параграф 2

В Литва това е Апелативният съд на Литва (*Lietuvos apeliacinis teismas*).

Член 75, буква в) – Наименования и данни за връзка със съдилищата, пред които може да се обжалва на следващ етап съгласно член 50
В Литва това е касационна жалба пред Върховния съд на Литва (*Lietuvos Aukščiausiasis Teismas*).

Член 75, буква г) – Езици, приети за превод на удостоверенията, отнасящи се до съдебни решения, автентични актове и съдебни спогодби
Не се прилага.

Член 76, параграф 1, буква а) – Правила за компетентност, посочени в член 5, параграф 2 и член 6, параграф 2 от Регламента
В Литва — членове 783, параграф 3, член 787 и член 789, параграф 3 от Гражданския процесуален кодекс (*Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas*).

Член 76, параграф 1, буква б) – Правила относно уведомяването на трети страни, посочени в член 65 от Регламента
В Литва — членове 46 и 47 от Гражданския процесуален кодекс на Литва (*Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas*).

Член 76, параграф 1, буква в) – Конвенции, посочени в член 69 от Регламента

Договорът за правна помощ и правни отношения между Република Литва, Република Естония и Република Латвия, подписан в Талин на 11 ноември 1992 г.,

Договорът между Република Литва и Република Полша за правна помощ и правни отношения по граждански, семейни, трудови и наказателни дела, подписан във Варшава на 26 януари 1993 г.

Последна актуализация: 27/02/2019

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответната държава-членка. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите.

Европейската комисия не поема каквато и да е отговорност по отношение на информация или данни, които се съдържат или споменават в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.